

“ Η ΚΟΜΗ ΤΗΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ,,

Ὁ Πτολεμαῖος, λίγον καιρὸ ἕστερ' ὅτ' τὸ γάμο του μὲ τὴ Ζαδύργη του Βερενίκη, κίνησε πόλεμο τοῦ Σέλενκου τοῦ Καλλίνικου. Ἡ γυνὴ ἢ Βερενίκη, πάραποδες γκαρδιακὰ τὸν ἄνδρα της, ἔταξε στοὺς θεοὺς μιὰ της πλεξίδα, γιὰ τὴν καλὸ καὶ γλήγορο γυναιμιὸν του. Κ' ἔβαιον διπὸς ἰδαίει' μιὰ ἢ βασιλικὴ ἢ πλεξίδα, δὲ ἔβρομε πῶς, γένηται ἄφαντη μὲσ' ἅπ' τὸ καὸ της Ζηφυριτιδος Ἀφροδίτης. Τότε ὁ σοφὸς ἀστρονόμος Κόνων — μ' ἐπιδοξισμένη ἀλλικου ἀνακατωμίον, ὡς γαί νεται σ' αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ σκάνδαλο τοῦ Παλατιοῦ της Ἀλεξάνδρου — ἐκίνησε πῶς τὴν εἶδε τὴν πλεξίδα, καταστρωμένη ὡσεὶ οὐρανὸ! Πάνω σ' αὐτὸ τὸ χαρ-
χτηριστικὸ ἐπιπέδιο μιᾶς ἐποχῆς ὁ σοφὸς καὶ ἀλλικὸς ποιητὴς Καλλίμαχος ἔγραψε ποίημα «Εἰς τὸν Βερενίκης πλόκαμον» ποῦ σὴνθηκε μόνον στὴ λατινικὴ μετάφραση τοῦ Κάτουλλου. — Στὸ ποίημα ἀπὸ ἀρχῆς ὡς τὸ τέλος μιᾶ ἢ πλεξίδα.

Ἐκεῖνος, ποῦ μελέτησε τὰ φῶτα τοῦ μεγάλου κόσμου
 Ποῦ ξέρει τὴν ἀνατολὴ τῶν ἀστρον καὶ τὴ δύση
 Καὶ πῶς ἢ λάμψη ἢ φλογερὴ τοῦ γλήγορου σπλιτίζεται ἥλιου
 Καὶ πῶς τὸ φῶς τῶν χίνεται σὲ χόρονος ὄρισμένους
 Τὴν Τριδοτίην πῶς κορυφὰ κυριάζουται ὁ γλῶζος ὁ Ἔριος
 Κι ἀπ τὸν οὐρανίον γῦρο της στὸ Λίτιμο κατεβάζει,
 Αὐτὸς κ' ἐμένα ὁ Ἰδιος, ὁ Κόνων, μὲς τὰ οὐράνιου πλάτη
 Μὲ εἶδε, πλεξίδ' ἀπ τὴν κορυφὴ τῆς Βερενίκης μὲ εἶδε
 Νὰ λάμπω στὰ τετραπέγλα — ποῦ σ' ὄλους τοὺς θεοὺς ἐκείνη
 Μὲ εἶχε τίξει, ἠψώνοντας τὰ τριφερά της χέρια,
 Τὴν ὥρα ποῦ ὁ βασιλεὺς, στὴν εὐτυχίᾳ τοῦ νέου του γάμου
 Τῶν Ἀσσυρίων ἔφεινε τίς χώρες νὰ χαλάσῃ
 Γ' ἄνκα σημάδια φέροντας ἀπ τὸν νικητερινὸ του ἀγῶνα
 Γὰ λάφρα παρθενικὰ ποῦ εἶχε πολεμήσῃ.
 Μὴν εἶναι ἢ Κύπρις μισητὴ στίς νύονιμες μὴν ἀποκόφτουν
 Τὴν ἡδονή, ποῦ τῶν ζητοῦν, μὲ δάκρυα πλισμένα,
 Δάκρυα ποῦ βρῦση χόνουνε μὲς τῶν θαλάμων τὰ κ' τῶν φλι;
 Ὅχι, νάχω καλὸ ἀπ τὸ Θεό, ἀληθινὰ θρηνοῦνε
 Αὐτὸ μὲ κλάρες της πολλῆς μοῦ τῶμαθε ἢ βασιλίσσαί μου

Σάν ξεκινούσε ὁ ἄντρος τῆς γιὰ τοὺς σκληροὺς πολέμους.
 Ἦ μήπως τότε τῶφρονό δὲν ἔκλαιγες κρεβάτι σου, ἔρημη,
 Μόν τὸν πικρὸ τὸ μισμὸ τοῦ δόλιου τοῦ ἀδερφοῦ σου ;
 Ἄχ! πῶς σοῦ σπάραιε βαθιὰ πικρὸς τὰ σπιθικὴ σου ὁ πόνος,
 Πῶς τότε ἀπ' τὰ στήθια σου τὰ καταβαρυσμένα
 Καθ' αἴσθησιν σου χάθηκε κ' ἔφυγε ὁ νοῦς σου ! κι ὅμως ἦσαν
 — τῶξερα — μεγαλόφρηξι κι ἀπὸ μικρὸ κοράσι.
 Μὴν τὰ γενναῖά σου τὰ ἔργατα ξεχνᾷς, ποὺ σοῦδωκαν στεφάνι
 Βασιλικό, ποὺ σάν κι αὐτὰ δὲν ἔχει κι ἄλλος κάνει ;
 Μὰ τότε, προβοδόντας σου τὸν ἄντρα, πόσα, πικρή, τοῦπες!
 Πόσα, ὦ Θεέ, τὸ χέρι τῆς πλήθια σφογγοῦσε δάκρυα !
 Ποιὸς τόσο σὲ μετέλλαξε Θεός; ἢ μὴν οἱ ἐρωτημένοι
 Ἄπὸ τὰ γαπητὸ κορμὶ μακριὰ δὲ θέλονν νῆναι ;
 Ναί! τότε σ' ὄλους τοὺς Θεοὺς γιὰ τὸ γλυκὸ γλυκὸ σου ταῖρι
 Μὲ γαῖμα τῶσρον μ' ἔταξες, ἂν ἤθελε τοῦ δώσουν
 Γλήγγρον γουρισμὸ κι αὐτὸς δίχως μεγάλην ἀρχοπόρου
 Ἐπρόσθεσε δτήν Ἀγνυτο καὶ τήν Ἀσία σκλάβια.
 Γι' αὐτὰ καὶ γὰ ἀνεβαίνοντας τὰ ἔργατα στὸ χορὸ τῶν ἄστρον
 Παλαί ἔξοφλῶ τάξιματι μὲ τὸ καινούριο δῶρο.
 Ἀθέλιμα πικρότητα, βασίλισσα, τὴν κεφαλή σου,
 Ἀθέλιμα, ναί, ὀρμίζομα σὲ σὲ καὶ στήν κορφή σου,
 Ποῦ ὅποιος μάλιστα ὀρμιστεῖ σ' αὐτὴ βαριά νῆ τὸ πικρόση.
 Μὰ ποιὸς ἐμπρὸς στὸ σίδερο ἔμπορεῖ νὰ πολεμήσῃ ;
 Ἀφοῦ καὶ τὸ βοννὸ ἐρρίζωσε στή γῆς ποὺ πῖο μεγάλο
 Λε δρασκελῆ ὁ ὑπερλαμπρος ὁ υἱὸς τῆς Θεῖας ἄλλο —
 Ὅταν καινούργυτ' οἱ Μῆδοι θάλασσα πελάγωσαν, κ' ἡ νιότη
 Ταξίδεξε ἢ βαρβαρικὰ καταγεσῆς τὸν Ἄθο.
 Τί θεὸς νὰ κάμουνν τὰ μαλλιά ποὺ τέτοια ὁ σίδηρος διαμᾶξει!
 Ὡ Λία! δόσε νὰ χαθῆ τὸ γένος τῶν χαλῶβων
 Κι ὅποιος τῆς φλέβες ἄρχισε τῆς γῆς βαθιὰ νὰ ψιζῆνι πρώτος
 Καὶ τὸ σκληρὸ τὸ βιάσιμο νὰ δώσῃ τοῦ σιδήρου.
 Τὴν τήχη τῆς ἀρτίκοτης θρηνούσανε κ' οἱ ἀδερφές μου
 Πλεξίδες, ὅταν μὲ φτερά λάμνοντας στὸν αἰθέρα
 Τοῦ Μέμνονος τοῦ Αἰθίοπος ἐφάνη κ' ἔξαφνα τὰ δέρερι,
 Τῆς Ἀρσιόνης τῆς Χλώριδος τὸ φτερωτὸ πουλάρι
 Καὶ πέταξε καὶ μέφερε μαζί πρὸς τῆς σκιῆς τοῦ αἰθέρα
 Καὶ στὸν ἀγνὸ μ' ἀκούμητησε τῆς Ἀφροδίτης κόλφο.
 Γι' αὐτὸ καὶ εἶχε τὸν δούλο τῆς ἡ ἴδια σταίλει ἢ Ζεφυροῖτις
 (Ποῦ κατοικεῖ στου Κάνωβιον τὸ στόμα ἢ τιμημένη)
 Γιὰ νὰ μὴν ἔχη μοναχὸς ὁ στέφανος τῆς Ἀριάδνης
 Τὴ θεῖκῃ χάρι, στοῦρανοῦ νὰ μένη κρεμασμένος
 Τὸ ποικιλόχρωμο τὸ φῶς, ἀλλὰ μαζί κ' ἐγὼ νὰ λάμπω.
 Κ' ἐγὼ, ταμένο λάμυρον ἀπ τὴ ξανθὴ τῆς κόμη.

Κι ὅταν, ὕγρα ἅπ τὰ κλάματα, περνοῦσα τῶν Θεῶν τὰ σπίτια
 Καινοῦρου ἀστέρι στὰ παλιὰ μέσα ἢ Θεὸς μὲ βάζει.
 Γιατί, ἀγγίζοντας τὸ φῶς τοῦ λέοντος καὶ τῆς παρθένου,
 Ὁπου κοντὰ στήν Καλλιστὴν λάμπουν τῆ Λευκασιῶδα.
 Γέροντο στὰ βασιλέματα ἐμπρὸς ἅπ τὸν ὄκνῳ Βοώτη
 Ποῦ ἀργὰ καὶ πῆρορα βουτᾶ στοῦ Ὁκεανοῦ τὰ βιάθη.
 Μᾶν καὶ τῆ νύχτα μὲ πατοῦν τὰ βήματα τῶν ἀθανάτων
 Καὶ στήν Τηθύα τῆ σεβαστῆ πῆλε ἢ Ἀδύγη μὲ στρέφει,
 Σαχῶρα μου τὸ λόγο ποῦ θὰ πῶ, Ραινοῦρου παρθένου,
 — Κανεὶς νὰ κοῦρω τὸ σωστὸ δὲ θὰ μὲ κόμει φόβος
 Κι ἀκόμη ἂν μὲ σαροῦξαινε τᾶστρα γιὰ τὸν κακό μου λόγο
 Ἄλλὰ θὰ βγάλω ξάστερα ὅτι ἔχω στὰ φινλοσιῶδινε —
 Τόσο δὲ χαίρομαι γι' αὐτὰ ὅσο μὲ κᾶνει ὅπου θὰ λείπω
 Ἄπ τὴν κορυφὴ τῆς δέσποινας ὅτι θὰ λείπω πάντα
 Μ' αὐτὴν ἐγώ, ποῦ ὀλότεια σᾶν ἦταν ξέγνοιαστη παρθένου,
 Μυριάδες ἔχω πηῖ μαζί τῆς Ἀσσυρίας μῦρου.
 Καὶ τόρα σεῖς, ποῦ ἔνωπε μὲ φῶς πολυπόιδον ἢ διδά
 Στάγατιμμένα ταῖρου σας μὴν τύχη τὸ κορυμῆ σας
 Καὶ δώσετε, γυμνώνοντας τὸν κόλφο σας ἅπ τὴν ἐοιδῆτα,
 Ποῖν δῶρα σταῆξη μου ἀκριβὰ ὁ μωροφόρος Ὁρνῆς,
 Ὁ Ὁρνῆς ἐξείνων ποῦ κρατοῦν τὰ στορώματά τους τιμημένα.
 Μὰ ἐξείνης ποῦ ξεδόθηκε στήν ἀτιμη μοιχεία,
 Ἐξείνης ἐρ! ἀνώφελα τάχιστα δῶρα ἢ σκόνη ἄς πίνη
 Γιατί ἅπ τὶς ἀνάξιες δᾶν θέλω δῶρα νᾶζω.
 Μὰ ὑπανδρες σεῖς, στὰ σπίτια σας, πιότερη ὁμόνοια πάντα
 Ἄς γάθεται στὰ σπίτια σας καὶ ἀτέλειωτη ἀγάπη.
 Καὶ σύ, ὅταν βασίλισσα, τᾶστρα θεωρόντας μὲ λιμπιάδες
 Ἐορτερὸς θέλεις τιμᾶ τὴν Θεῖαν Ἀφροδίτη,
 Μὴν τὸ βαστάξης μόνη ἐγὼ νᾶκίνο ἀτίμητη ἀπὸ μῦρου.
 Ἄλλὰ μὲ πολλὰ καὶ ἀφθονα νὰ μὲ φιλεύης δῶρα.
 Ἄχ! γιατί τᾶστρα μὲ κρατοῦν; βασιλεῖα ἄς γενόμουνη κόμη
 Κι ἄρα ἦθε φέξη ὁ Ὁρίονας σιμὰ στὸν Ὑδροχόο!

I. Γρονπάρης

⊙ ΞΕΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ⊙

Εἰς μ' ἂν αἰθοῦσαν:

Γηραιὰ φιλάρεσκος στεναζούσα, λέγει.

— Ἄ! στὰ περασμένα χρόνια, οἱ ἄνδρες ἦσαν πολὺ εὐγενέστεροι!

Εἰς κύριος.

— Ναι! Ἄλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἦσαν πολὺ νεώτεροι.